

Nejc Ropret:
PRAVLJIVCA O BELEM VOLKU
ALI
KAM JE IZGINIL DAN

Ljubljana – Maribor, Julij 2010

DRAMATIS PERSONAE:

BELI VOLK,
LUNA,
NOČ,
DAN,
ČAS,
KROKAR,
PAJEK,
KRALJ SMETI,
ŠKRAT,
GRBAVEC,
VAMPIRJI,
GLASOVI IZZA VRAT

PROLOG

Nočna Dežela. V kraljevski dvorani je vse temačno, prestol tiho žari, iz skritih kotov vstajajo meglice, nekje v daljavi se pobliskavajo medle zvezde. Velika bakrena vrata v svet so zaprta. Noč brezciljno tava med visokimi stebri in obupuje.

NOČ :

(poje)

Vse grdo je in temačno,
v moji duši vse je strašno.
Sem temi včasih vladat znala,
in zvezde čez nebo sem gnala.
Potem odšel od mene stran,
je ljubi, zlati, svetli Dan?

Vse je izgubilo smisel,
od kraljestva stran je misel.
Sem brezvoljna vladarica,
v jok zavita sem kraljica.
Ker odšel od mene stran,
je ljubi, zlati, svetli Dan?

Najbolj samote si želim,
nikogar blizu ne pustim.
Nekaj v meni je umrlo,
ko se mi srce je strlo.
Zakaj odšel od mene stran,
je ljubi, zlati, svetli Dan?

Vse od tiste ure dalje,
vse se zdi mi kakor spanje.
Od tiste ure sem uboga,
ko brez slovesa, brez razloga,
je odšel od mene stran,
moj ljubi, zlati, svetli Dan.

PRVA SLIKA

Dvorana Noči. Prestol na katerem sedi NOČ je v poltemi. NOČ sedi čisto pri miru, zdi se da spi, okoli vrat, ki vodijo v svet se vrtinčijo meglice. BELI VOLK se prikrade v dvorano, se izmuzne mimo matere na prestolu in hoče odpreti vrata. Ko se zasliši škrtanje kljuke, NOČ plane s prestola.

NOČ: Če roke s kljuke ne boš dal,
te bom zaprla v zvezdno klet!

BELI VOLK: Mati, hočem videti naš svet,
kaj novega bi rad spoznal...

NOČ: Dovolj mi je poskusov tvojih,
ko me hočeš preslepiti,
mimo mene v svet uit,
preveč imam problemov svojih.
Ti s svetlo si lučjo označen,
svet nikoli te ne bo sprejel.

BELI VOLK: Ko bi ti le lahko verjel...
Kaj sem res tako drugačen?

NOČ: Ne pozabi svojih korenin,
si moj otrok, otrok Noči,
a v svetlobi ti utripa kri,
tvoj oče, Dan, je Sonca sin.
Dokler se on ne vrne,
nimaš v svetu kaj iskat,
saj od tebe vsakokrat
se vsak vstran obrne.

BELI VOLK: Kaj res vsak me stran spodi?

NOČ: Zdaj je luč pozabljena,
in srca so prestrašena.

BELI VOLK: Zakaj pa strah v očeh ljudi?

NOČ: Neznanega se vsi bojijo
in tako si ti drugačen,
da zdel bi se jim grd in strašen -
pošasti pa ljudje umorijo!

BELI VOLK: Razumem... strah jih je luči...
In kdaj se oče vrne?

NOČ : *(se nenadoma razhudi)*
Ko svet na glavo se obrne!
Zdaj zgini mi izpred oči!

BELI VOLK brez besede, žalosten odide, izza prestola pride LUNA, ki je skrita poslušala pogovor med bratom in materjo.

NOČ: Pa sem končno ga spodila!

LUNA: Kaj revež storil bi ne ve...

NOČ: Povedala sem, kar mu gre!

LUNA: Si z jezo svojo ga ranila...

NOČ: Radovednost ga njegova kvari!
Saj poskušala sem razložiti,
zakaj hočem ga pred svetom skrit.
Ah, kaj me briga... Naj trmari!

LUNA: Ni ti mar, da sin ti stoka?
Pa vse to ni nič v primerjavi s tem,
da včasih znala vladati ljudem,
zdaj kraljestvo ti po šivih poka!

NOČ: Kaj bi rada Luna, draga hči?
Prišla k meni iskat si prepir?

LUNA: Za resnico zdaj dobim prezir?
Moja mati Noč je brez moči,
obnaša se kakor prikazen,
ne meni se za nič, ne dela reda,
ne reče nič, le predse gleda,
požira pa kraljestvo ji golazen!

NOČ: Ljudje po svoje naj živijo.
Zdaj se v posteljo bom umaknila...

LUNA: Enim trda prede, se jim dela sila!
Ostali ti za hrbtom se smeji!

LUNA jezno odvihra iz dvorane. NOČ se počasi napoti v nasprotno smer, proti spalnici. Tik preden odide se obrne in se zazre v smer v katero je odšla LUNA.

NOČ: Vse se zdi sem izgubila...
Odkar odšel je vajin oče,
beseda lepa z ustnic noče
in na smeh sem pozabila...

NOČ sključena odide, v dvorani zavлада tišina. BELI VOLK se izlušči iz senc v ozadju in se napoti proti vratom v svet. Hoče jih opret, a v trenutku, ko jih malo odškrtno se izza vrat oglasio GLASOVI IZZA VRAT.

GLASOVI IZZA VRAT: *(pojejo)*
Glej ga, glej ga Beli Volk,
si prišel poplačat dolg,
ki ga Dan je tu pustil,
ko se je pred nami skrtil?
On nas je res vodit znal,
zdaj pa navadna smo drhal.

Si prišel mogoče vladat,
nam ukazov ti nalagat?
Si pripeljal luč nazaj,
malo upanja vsaj?
A prišel pregnat si mraz,
pred črnino rešit nas?

Ne, prišel si se le važit,
nas s svetlobo svojo dražit!
Prišel si smejat se samoti,
rogat naši se sramoti.
Slep za naše si gorje,
za tebe nismo več ljudje.

Presvetli oče Dan je zbežal,
sin njegov pa se bo režal?
Ne mara zate tu nihče,
za nas naveden si ničē!
Čisto vsem v nos smrdi
pankrt mešane krvi!

Nas drugačnost tvoja žali,
zatrli bomo jo v kali!
Od vrat naredi en korak,
prestopi le palače prag!
Se vate bomo zapodili,
zvezáli te, na križ pribili!

Med pesmijo se BELI VOLK trudi, da bi zaprl vrata, a GLASOVI IZZA VRAT vse bolj pritiskajo in zdi se, da bodo vdrli v palačo. Na koncu pesmi, privihra LUNA odrine brata od vrat in jih na stežaj odpre. Za vrati zeva črna temina.

LUNA: Stran od vrat nesnaga,
stran, človečnjaki zabiti!
Vsi vi navadni ste slabiči,
že pogled vas moj premaga.

GLASOVI IZZA VRAT kriče pobegnejo.

LUNA: Beli Volk, kaj si znorel?
V kaj tvoja te neumnost sili
prav lahko bi te ubili,
na grmadi bi gorel!

BELI VOLK: Če bi ne bilo tako,
da več matere je v tebi
in preveč očeta v meni,
šel v svet bi zdaj lahko.
Tako pa le v palači ždim,
ko ti lahko greš kamor hočeš!

LUNA: Kaj mi še hvala reči nočeš?

BELI VOLK: Zase sam lahko skrbim!

LUNA: Za to kar sem, res nisem kriva,
ljudje se mene pač bojijo...

BELI VOLK: Skoraj kot mater te častijo,
zato prevzetnost se od tebe zliva.

LUNA: Nečimrnosti me obtožuješ,
ti, ki le svoj dolgčas vidiš,
neprestano nase misliš,
javkaš in se pritožuješ.

BELI VOLK: Če spustiš se dol z višine,
boš mogoče razumela,
da se mi krivica dela,
ki ne mine in ne mine.

LUNA: Imaš trdo glavo kakor kamen!
Do sestre pa, ki nič ti noče,
ki ti celo pomagat hoče,
zajedljiv si in nesramen.

BELI VOLK: Nisem kriv, če ne doumeš.
kako jè in kaj je z mano.

LUNA: Ne mislim se več kregat s tabo,
ti sam sebe ne razumeš!

LUNA in BELI VOLK jezna odideta vsak v svojo smer.

DRUGA SLIKA

Dvorana časa je odeta v marmor, ki se razteza v neskončnost v vse smeri. Prepredena je s srebrnkasto pajčevino po kateri se pretakajo svetle vodne kapljice. V najgostejšem prepletu pajčevine se skriva PAJEK. Na sredini dvorane visi iz stropa veliko zlato nihalo. ČAS odsotno skozi celo sliko s težavo prestavlja nihalo levo in desno. V Dvorano časa pritava Beli Volk. Ustavi se pred ČASOM, ki ga najprej niti ne opazi.

BELI VOLK: Oprosti dedek, da te motim,
prišel sem k tebi po nasvete,
ker znašel sem se sredi bede,
težav ne vem kje naj se lotim...

ČAS: Mi dedek praviš in me motiš,
a jaz te sploh ne prepoznam...
Mogoče... Ne, ne vem kam naj te dam.
Kdo si, ki po dvorinah mojih blodiš?

BELI VOLK: Ne prepoznaš svojega vnuka?
Kaj je s tabo dedek Čas?

ČAS: Preveč imam že sivih las
in vsak spomin je zame muka.
Sploh ne morem več se zbrat,
ker sam sebe svet ponavlja,
kljub temu, da se ne ustavlja,
vedno isto dela, vedno isto, vsakokrat.
Lahko sem včasih se zanašal,
da se noč je 'spremenila' v dan,
a odkar je izginila svetloba stran...
Kdo si tujec, sem te že vprašal?

BELI VOLK: Jaz sem vendar, Beli Volk!
Prosim te, pomagaj mi.

ČAS: Zdaj se spomnim... To si ti!
Mi mati tvoja zapovedala je molk,
če ískat prideš sem pomoč,
če prideš k meni se pridušat,
tebe jaz ne smem poslušat,
tako je ukazála Noč!

BELI VOLK: Ampak jaz rad šel bi med ljudi.

ČAS: Tvoj oče mora nazaj prit,
prej s tabo ne smem govorít.

BELI VOLK: Kaj res druge ni poti,
kot da Dan poiskat grem.
Povej, kje lahko bi oče bil,
kam lahko bi se on skríl?

ČAS: Povedat ti tegá ne smem!

BELI VOLK jezno odkoraka, potem pa se premisli, in se vrne. ČAS ga ne prepozna, BELI VOLK pa dobi idejo...

ČAS: Kdo si, zdi se znan mi tvoj obraz?
Zadnje čase vse pozabljam,
se v enoličnosti utapljam...

BELI VOLK: Ste vi mogoče stari Čas?

ČAS: Da, sem. No, mi ti boš odgovoril?

BELI VOLK: Popotnik sem išoč učnosti,
ki poslušat je prišel modrosti,
rad z vami bi se pogovoril.

ČAS: Če le lahko, ti bom v pomoč,
ti kar vprašaj, kar povej.

BELI VOLK: Če ne vedel bi kako naprej,
in če pošla bi mi vsa moč,
ali obstaja takšen kraj,
da pred ljudmi imel bi mir
da vse bi dal na stranski tir?
Če sploh je, kje bi našel takšen raj?

ČAS: Pod Dno Neba, če me spomin ne vara,
pozabljene stvari se gredo skrit.

BELI VOLK: Kako pa dá pod Dno Neba se prit,
če v svet zaklenjena so vrata stara?

ČAS: Vodi pot skozi pajčevine srebrne...
Zdaj, prosim, tujec mi boš oprostil,
zbogom, sem že preveč se zamudil,
nihalo se samo zmakne nè in ne obrne...

ČAS se spet posveti svojemu delu, niha svoje nihalo in postane skoraj povsem prosojen,. BELI VOLK se začne ozirati po prostoru, zamišljen se zastrmi v pajčevino in se pogovarja sam s sabo. Iz svojega klobčiča se izmota PAJEK in gre BELEMU VOLKU naproti.

BELI VOLK: Čas govoril je o nitih...
Je tukaj skrita pot do Néba Dna?

PAJEK: Nihče drug, le Pajek ti pomagat zna,
da prideš do kotičkov skritih....

(poje)

Vse v vesolju jaz dosežem,
svet po čez in čez povežem,
da šel bi kamor si želiš,
se le na kapljo posediš,
zamisliš si cilj ter zamižiš,
in že po srebrnih nitih bežiš.
Kraj noben se ne more skrit,
povsod se vije moja nit.

BELI VOLK: Pa pot do Dna Neba zavije?
To se čisto nemogoče zdi!

PAJEK Še v mislih spredam jaz poti,
od sanjarij do najbolj divje domišljije
in zapomnim si vse svoje spléte,
pajčevine so do Dna Neba mi znane.
Nežne niti tam na velikane,
kamnito žive, so pripete...

BELI VOLK: Takoj zapeljem s kapljo se po svili!

PAJEK: Ker hudega ti ne želim,
najprej naj te posvarim...

BELI VOLK: Ne bodi zoprni s svarili!

*BELI VOLK se usede na najbližjo kapljo, zamiži in se odpelje v neznano daljavo.
PAJEK kliče za njim.*

PAJEK: Stori kot želiš in misliš,
a pod Dnom Neba se ne zamudi,
ker tja zavlekli so se stvori hudi!
Hej, mladenič, hej, me slišiš!

*Ker ni odgovora, PAJEK prhne za njim in se napoti proti svojemu klobčiči. Prihiti
LUNA.*

LUNA: Se s kapljo odpeljal je moj brat,
sem od daleč opazila, a prepozno!
Joj, to se bo končalo grozno,
kriv pa ti si pajčji škrat!

PAJEK: Ne obnašaj se kot jezna sova!
Jaz res nisem prav nič kriv,
saj le cesto sem zgradil,
odločitev je bila njegova!

LUNA: Govoriš, kot da se tebi dela sila
in povrh si upaš bit nesramen!
Če ne utihneš, zavezala ti kamen
bom za vrat in te utopila!

PAJEK: Saj sem mu preprečit skušal,
zdaj kaj naj ubožec naredim,
sam res ne morem it za njim,
ne bo me Beli Volk poslušal...

*LUNA odrine PAJKA in se napoti proti najbližji rosni kapljici na pajčevini, PAJEK
prestrašen žlobudra za njo.*

PAJEK: Lahko pa ti bi sama šla,
le ti ga imaš prepričat moč....

LUNA se usede na kapljico, zapre oči in jezno zamrmra sama pri sebi.

LUNA: Če ne bi šla mu na pomoč,
bi dobra sestra ne bila.

Kapljica se poblisne in ponese LUNO po poti po kateri je odšel BELI VOLK.

TRETJA SLIKA

Pod Dnom Neba se iz puščavskega peska dviga ogromna velikanova glava. Lepa je, plešasta in lepo gladka, iz bleščečega marmorja, spominja na glavo izložbene lutke. Iz nežnih ust, ki so rahlo odprta, prihaja temačen a otožen, globok a tih, čudno grozljiv zvok, ki spominja na šepetanje vetra. Eno oko je polno črne praznine v drugo pa so vdelane rešetke. V očesni kletki je zaprt ŠKRAT. Iz neba, ki je bilo nekoč sinje modro, zdaj pa je temačno in sivo, se na glavo iz vseh strani pripenja srebrna pajčevina. Na pesku ob vznožju glave stoji GRBAVEC, mrmra si nenavadno pesmico in s svileno krpo lošči velikanov obraz. BELI VOLK se pripelje na rosni kapljici, sestopi in se zagleda v velikanovo glavo.

GRBAVEC: Boš buljil ali se pomenkoval?

BELI VOLK: Kako čudno vse izgleda...

GRBAVEC: Pod Dnom Neba si tu, seveda, kaj si pa pričakoval?

BELI VOLK: Prispel sem končno, a ne vem, kako naj grem in kam naprej.

GRBAVEC: Naj opišem ti najprej, kako tu streže se stvarem. Kar vidiš Grbavcev in Velikanov je puščava. Čisto vsak tu le skrbi, da čim več zase pridobi. Blagovna vlada tu menjava, ljudem mi delamo uslugo, prodajamo jim prazne sanje, da brezbrizno utapljajo se vanje in pozabijo vsakdanjo tugo. V zameno mi možgane jim grizljamo. Eni vejo, drugi ne, da z njimi se gostimo, oboji pa nam to z veseljem dopustijo. Grbavci in Velikani nekaj vzamemo in nekaj damo.

BELI VOLK: Izobčenec sem med ljudmi, mrzijo me, sovražijo me blazno, a da za ceno takšno jim srečo prazno prodajate, se res mi prav ne zdi.

GRBAVEC: Ima vsak pravila svoja kraj
in mi od nečesa moramo živet.
Ti pa povej zakaj v naš svet
prišel si in to ravno zdaj?

BELI VOLK: Dobil namig sem, da se nekdo
sem zatekel je in skrtil.

GRBAVEC: In kdo lahko le to bi bil?
Izpljuni že, kdo sem se skrtil je, kdo?

BELI VOLK: Moj dragi oče, svetli Dan.
Si ga kje videl, morda veš...

GRBAVEC: Tu imena tega izgovorit ne smeš!
Očeta iščeš tod zaman,
ne samo to, v nevarnosti si hudi,
če tu preveč se zadržiš,
vampirjem, če najdejo te, ne ubežiš,
zato se hitro stran pomudi!

BELI VOLK: Mar ni vampirjev čas minil?

GRBAVEC: Ti črni stvori iz temine,
ki moč imajo, ko luč mine,
so, ko je oče tvoj izginil,
spet tod okrog se zaredili.
Se nas zaenkrat še bojijo,
zato na miru nas pustijo,
tebe pa, ko zvohejo, bodo ubili!
Ker žile tvoje polne so luči,
zadiši takoj jim svetla kri.
Zbeži hitro in se skrij,
drugače ni ti pomoči!

BELI VOLK: Nikogar jaz se ne bojim, pokveka!

GRBAVEC: Nikar pred mano se ne važi!

*Glasba iz velikanovih ust utihne, nebo postane še bolj temno, zasliši se glas
VAPMIRJEV, ki je sestavljen iz tisoč hladnih grozljivih glasov.*

VAMPIRJI: Kaj to meni nos moj draži?
Je vonj to slastnega človeka?

GRBAVEC: Zavohali so krvosesni te vojaki!
Zbogom, skupaj naju najt ne smejo,
še grbavca raztrgajo in pa pojejo,
če vidijo ga v družbi taki!

GRBAVEC pobegne. Na nebu, ki je zdaj že popolnoma črno, se prižgejo najprej ene, druge, potem stotine ogromnih vampirskih oči, vse uprte v BELEGA VOLKA.

VAMPIRJI: Kaj vidimo skozi mrežovje:
izgleda kot sin volkodlaka,
a diši nam kot človeška spaka!
Bratje, nabrusimo si zdaj zobovje!

Med pesmijo se vampirske oči počasi približujejo BELEMU VOLKU, ki se od strahu zvije v klobčič.

VAMPIRJI: *(pojejo)*
Smo vampirji, krvosesi,
boj zelo se in se tresi
skupaj z drugimi ljudmi.
Saj rešitve zate tu ni,
ker tudi drugi so bežali,
pa se izviti niso znali.
Vse po vrsti smo dobili,
četudi so se dobro skrili!
Nam nihče ne preslepi
nosa za toplo, sladko kri.

Smo vampirji krvosesi,
pridi sem in se obesi
nam na kljuko za meso.
Od tebe nič ostalo ne bo,
saj prècej bomo te požrli,
kri popili, glavo strli!
Oglodali vse koščice,
nič pustili za mušice!
Kot da ni bilo te tu,
o tebi več ne bo sledu!

VAMPIRJI so se že čisto približali BELEMU VOLKU. Tik preden bi ga naskočili, po pajčevini prihiti LUNA in se postavi bratu v bran. Vampirji se nekoliko oddaljijo

VAPMIRJI: Kdo si svetla srebrnica?

LUNA: Gnusobe, spaki, vi grduni,
pot prekrižali ste Luni!

LUNINI lasje močno zažarijo.

VAMPIRJI: Kot srebrno sonce sveti se kresnica!
Bratje, ta luč nas lahko ubije,
proti njej smo brez moči,
v prah nam spremeni oči,
vsak zbeži naj in se skrije!

VAMPIRJI krikoma pobegnejo, LUNA pa se skloni k BELEMU VOLKU in mu pomaga na noge.

LUNA: Ne boj se bratec, ni jih več,
čisto vse sem stran spodila.

BELI VOLK: Hvala ti, v zadnjem si trenutku me rešila,
sem mislil že, da moje je življenje preč.

LUNA: Pod Dno Neba kar sam, zakaj?

BELI VOLK: Tu najdejo begunci mnogi stan.
pomislil sem da tu morda je Dan.
Ga prosit hotel sem, da bi nazaj
se vrnil, da spet lepo živeli bi,
a zvedel sem, da le ni sem zavil..
Le kje lahko drugje bi bil?

LUNA: Sam rekel si, da tu ga ni
in ta kraj dobrega nič ne obeta,
zato tu se zadržat ne smeva.

LUNA se napoti proti pajčevini, BELI VOLK pa trmasto obstoji.

LUNA: Hitro domov, no pridi, greva!

BELI VOLK: Ne, naprej iskat grem očeta!

LUNA: Beli Volk, ne bodi trmast!

ŠKRAT v kletki, ki je vse videl in slišal se vmeša v z prepir.

ŠKRAT: Morda pa jaz lahko povrnem srečo?

BELI VOLK: Kdo si in kdo te vrgel je v ječo?

ŠKRAT: Škrat sem, zaprl pa me je grdobec grbast,
da krvosesi bi pojedli me krvavi.
Slučajno slišal sem, kaj si želiš...
Če iz kletke moje me spustiš,
odpeljem te po poti pravi.

LUNA: Pusti ga, mar ne slišiš, da ti laže?

BELI VOLK se povzpne po velikanovi glavi in ŠKRATA izpusti iz kletke. Skupaj se spustita na tla.

BELI VOLK: Kje je svetli Dan povej?

ŠKRAT: Od dežele te malo naprej.
Pridi, Škrat ti pot pokaže.

ŠKRAT in BELI VOLK se napotita proti pajčevini.

LUNA: Zakaj me, brat, poslušat nočeš?
Če bi te rada ne imela,
bi zdavnaj najbrž že znorela!

BELI VOLK: Jaz grem, ti pa stori kakor hočeš.

LUNA se najprej obotavlja, potem pa se jezna pridruži ŠKRATU in BELEMU VOLKU, ki že sedita na pajčevini. Primejo se za roke, zaprejo oči in se poženejo po pajčevini.

ČETRТА SLIKA

Dežela smeti. Do koder seže pogled ležijo kupi raznovrstnih gnijočih odpadkov, nekje v daljavi se umazano sveti in klokota mlaka. Po tleh se vlečejo strupene meglice. Na enem od kupov smeti sedi KROKAR. Izpod neba, ki umazano zeleno žari, se spušča ena sama srebrna nit po kateri se spustijo ŠKRAT, LUNA in BELI VOLK.. LUNA trmasto molči, BELI VOLK se razgleduje naokrog, ŠKRAT pa ju izpod čela motri z rahlim skrivnostnim nasmehom na ustih, KROKAR opazuje vse tri.

BELI VOLK: Kakšna umazanija, kakšen smrad
in še ogabnejši razgled,
smetišče do koder seže mi pogled.
Zakaj sem si nas pripeljal Škrat?

ŠKRAT: Nič čudno ni, da ne diši,
saj tod zbira se, nalaga,
celega sveta nesnaga,
v Deželo smo Smeti prišli.
Skoraj na koncu si poti,
ker sem na uho ujel šepet,
da prišel Dan na posvet
k vladarju, h Kralju je Smeti.
Se srečen konec ti obeta,
vse kar moraš naredit,
je do králjeve palače odit,
in tam našel boš očeta.

BELI VOLK: Kako pa pridem do palače te, povej?

ŠKRAT: Levo pri mlaki polni umazanije,
desno pri naslednjem kupu svinjarije,
in potem naravnost le naprej.
Tako, zdaj vaju moram zapustit,
ker zadeva je pač taka,
da polno me opravkov čaka.

BELI VOLK: Škoda, da se moraš poslovit...

ŠKRAT: Tudi brez mene boš očeta našel.

BELI VOLK: Res si mi pomagal, hvala!
Vesel sem, da sva se spoznala,
ne vem kako bi se brez tebe znašel.

ŠKRAT hitro odide in med odhajanjem pogleduje nazaj, kot bi se hotel prepričati, da mu BELI VOLK in LUNA ne sledita. BELI VOLK se usmeri proti mlaki v daljavi.

LUNA: Brat, poslušaj me, postoj,
je res, kar slišal si, se moraš vprašat.

BELI VOLK: Neumnost, nočem več odlašat,
očeta videl rad bi še nocoj.
In zakaj bi Škrat lagal?
Zakaj ga ne maraš, rad bi vedel?

LUNA: Besedam sladkim si nasedel,
pri njem nisi mar zaznal,
pohlepa in lažnivosti boleče?
Ukanil te je, ti povem!

BELI VOLK: Poslušat sestra te ne smem,
odvrnit hočeš me od sreče!

LUNA: Pa če te je prevaral Škrat!
Zakaj me ne poslušáš?

BELI VOLK: Ker od očeta stran me držat skušáš!

LUNA: Zakaj tako si trmast, brat?

BELI VOLK: Sploh nisem trmast, le edino
vidim, samcato priložnost,
da očeta najdem in s tem možnost,
da ljudje me v svojo sprejmejo sredino.
Tebi se sanja ne, ti sploh ne veš,
kako bit je sam in osovražen,
kot pes garjav, iznakažen!

LUNA: Ne hodi, prosim te, v nevarnost greš!

BELI VOLK se ježno obrne in hoče oditi, a mu na pot zastavi KROKAR, ki se je spustil s svojega kupa smeti.

KROKAR: Poslušaj sestro Beli Volk, rotim te!
To svet hinavstva je in pa prevar,
tu spridi, skvari se vsaka stvar,
zbeži in ne vračaj se, svarim te.
Zapusti brž smetiščni vrt,
če ti je življenje drago,
drugam odidi delat zgago,
če ostaneš tu, te čaka smrt!

BELI VOLK: Zaman se trudiš me odvrnit, črni ptič...

KROKAR: Če preslišiš to svarilo,
se ti stokrat bo nazaj vrnilo.

BELI VOLK: Mene ne prestraši nič!
Dovolj, umakni se s poti!

BELI VOLK hoče odrinit KROKARJA, ko se izza kupov smeti v ozadju, se zaslišita nerazločna glasova.

KROKAR: Da bi pobegnil je prepozno,
zdaj boš videl čudo grozno,
sem prihaja Kralj Smeti.

KROKAR odleti, razločno se zaslišita glasova KRALJA SMETI in ŠKRATA, ki se približujeta.

ŠKRAT: Le malo še naprej, kralj umazanije.

KRALJ SMETI: Če si me zastonj sem zvlekel,
se pošteno si opekel.

ŠKRAT: Brez skrbi, kmalu bosta v pesti tvoje hudobije.

KRALJ SMETI: V jamo, kjer večer molk
vlada, te bom spustil,
če ni ju tu, kot si se ustil.

Izza kupa smeti stopita ŠKRAT in KRALJ SMETI, ki je oblečen v črn frak, s cilindrom na glavi in monoklom na očesu. Kljub svojemu imenu je neverjetno čist in daje vtis bogataša iz začetka 20. stoletja. ŠKRAT pokaže na LUNO in BELEGA VOLKA in se hudobno reži.

ŠKRAT: Kot sem rekel, tu Luna sta in Beli Volk.

KRALJ SMETI: To torej nočnodnevna sta mladička?
Dobro si opravil Škrat.

BELI VOLK: Če dobim te, izdajalec, ti zavijem vrat!

ŠKRAT: Najpomembnejši je tu dobiček,
navsezadnje se izdaja spleča,
ker trebuha ne nasiti čast,
in za tole drobno, malo past,
Kralj Smeti mi dobro plača!

KRALJ SMETI: Slaboumna gnida, tiho, spak!

ŠKRAT: Se opravičujem, visokost...

KRALJ SMETI: Kdo bi si mislil, da v smetiščni gozd,
vaju dva zanesel bo korak.
Ko Škrat mi je povedal, koga po poti
sem je zvabil, upal nisem sploh verjet,
da vaju tako lahko bom mogel ujet,
zato takoj sem vama šel naproti,
da vaju zaprem, v okove dam čim prej.
Vidim, pot se je splečala,
zdaj ne bosta mi ubežala.

LUNA se postavi pred BELEGA VOLKA in lasje ji srebrna zažarijo.

LUNA: Niti koraka več naprej,
če ne, pošljem te na drugi svet!

KRALJ SMETI: Se človek ali vampir pred tabo skrije,
a nimajo moči nad mano coprnije.

KRALJ SMETI tleskne s prsti, lasje izgubijo svoj žar, LUNA obnemi in ne more več odpreti ust.

BELI VOLK: Zakaj naju hočeš, Kralj Smeti, zapret?

KRALJ SMETI:

Naj na kratko le povzamem:
Iskat očeta ne bi smela
in s tem oteževat mi dela,
da moč ne svetu vso prevzamem.
Vidva pa postavljalata sta vprašanja:
„Kam je izginil najin oče?“
„Zakaj vrnit k nam se noče?“
Jaz ne smem dovolit takšnega iskanja!
Ker prehitro če ljudje spoznajo,
kakšen da sem jaz povzpetic
in da moj je Dan ujetnik,
načrti moji se vsi zvozlajo.
Hočem, da cel bi svet bil moja last!
Da! Jaz sem Dnevu vzel prostost
in ker je zato povsod zavladata norost,
z lahkoto vzel bom zase vso oblast!

LUNA:

Mati nikoli tega ne bo dopustila!

KRALJ SMETI:

Noč nima moči, da se mi upre,
saj komaj se premaknit uspe,
odkar se v žalost je zavila.
Če pa slučajno proti meni vstane,
izve prècej, da njena otroka
za vrat moja drži roka,
ki lahko življenje hitro vzame.

LUNA:

Potem ljudje sami se uspejo
upret tiraniji tvoji bedni!

KRALJ SMETI:

Ljudje so iz ure v uro bolj nevedni,
kaj narobe je, kaj prav, ne vejo.

(poje)

Ker Dan se je naenkrat „skril“
in svoje ljudstvo zapustil,
nihče ne ve kaj laž je, kaj resnica,
kaj dobrota, zloba, kaj pravica,
kaj je črno, sivo, belo,
kaj žalostno je, kaj veselo,
kdo je dober, kdo hudoben,
radodaren kdo, kdo zloben.

Ker na svetu ni svetlobe,
ljudstvo ne spozna gnilobe.
Nikjer več prave ni poti,
povsod le same so smeti!
Med lažjo, resnico ni razlike,
dobrota nima več oblike,
izginil prave je lepote čar,
vzel ljubezen svetu sem Smeti Vladar!

BELI VOLK: Kaj res ni upanja za svet?

KRALJ SMETI: Ne, ni ga! Govoranc dovolj naj bo,
zdaj vaju tjakaj Za Nebo,
odženem v zapor zapret.

KRALJ SMETI se začne huronsko smejati in vse tri pogoltnejo smeti.

PETA SLIKA

Zapor Za Nebom je zelo nenavaden zapor. Nikjer ni nobenih nobenih sten, nobenega pohoštva, povsod je le žareča belina, ki se razteza v neskončnost. Zdi se, kot da bi BELI VOLK in LUNA lebdela na površini mlečnega morja. Ne govorita, vsak od njiju je zamaknjen v svoje misli, slišati je pritajene vzdihe na robu joka.

- LUNA: Kaj, zdaj bova pa samo molčala?
- BELI VOLK: Ne vem, kaj drugega bi rekel, kot oprostite, da sem sem te zvelkel.
- LUNA: Jaz sem sama za teboj se gnala...
- BELI VOLK: A le zato, ker hotela si me obvarovat, a te poslušal nisem, ko si me svarila.
- LUNA: Nikoli si ne bom odpustila, da nisem uspela te domov nagnat.
- BELI VOLK: Jaz preveč sem bil sebičen, jaz preveč sem se sam sebi smilil, zato v težave kar naprej sem silil, a kaj, ko tako je svet krivičen...
- LUNA: Ni kraja, kamor ne bi smela, jaz, navajena lahkotnega življenja, tvoje osamljenosti in trpljenja, priznam, da nisem razumela. Ti moj beli brat si zlat, a sprijazni se, da si drugačen, svet pa velik, grd in strašen, v njem ti nimaš kaj iskat.
- BELI VOLK: Stvar slaba bi ne smela bit drugačnost, če ljudje bi jo lahko sprejeli, boljši bi bili in bolj veseli, pozabili bi na zlobo in sovražnost.
- LUNA: Edini, ki lahko prepreči, da svet še bolj bi tonil v temò, je najin oče Dan samo, a on, tako kot midva, gnije v ječi.

BELI VOLK: Zdaj vse tri nas mati objokuje...

LUNA: Kralju Smeti pa se cedijo sline!

BELI VOLK v daljavi opazi črno piko, ki se jima približuje.

BELI VOLK: Pogledaj, Luna, tam z daljine,
nekaj črnega se približuje!

Molče čakata in opazujeta črno piko, ki postaja vse večja in večja. Kmalu je jasno, da je črna pika KROKAR, ki leti proti njima.

KROKAR: Sem končno vaju najt uspel,
Za Nebom sem in tja sem begal,
da rešim vaju, in s tem tvegal,
da Kralj Smeti me v prah bi zmlal.

BELI VOLK: Zakaj potem pomagaš nama, črni ptič?

KROKAR: V gozdu mavričnem imel sem bivališče,
a Kralj Smeti razširil svoje je smetišče
in od doma mojega ni ostalo nič.
Vajin beg bo moje maščevanje!
Če sedeta na hrbet mi takoj,
v deželi nočni bomo še nocoj.

BELI VOLK: Krokar, samo še eno vprašanje...
Kam zapret najinega je očeta dal
Kralj Smeti, morda si ugledal,
ko si gor in dol Za Nebom letal?

KROKAR: Vprašanja tega sem se bal!
Ko sem res visoko se povzpel,
prav na Vrhu sem Neba
zagledal ječo iz zlata,
smetar je vanjo Dan ujel.

BELI VOLK: Bi naprej hotela Luna z mano it?
Morda očeta skupaj bi lahko rešila!

LUNA: Predaleč sva prišla, da bi se obrnila,
storiva to, kar morava storit.

BELI VOLK: Odnesi naju tja, kjer vrh ima Nebo,
ker prej domov midva ne greva,
dokler očetu kletke ne odpreva.

KROKAR najprej molči, potem prikima, poklekne, nakar ga LUNA in BELI VOLK zajahata.

KROKAR: Bojim se, da se to končalo bo slabo...

Z neverjetno hitrostjo se poženejo navzgor, proti Vrhju Neba. Ne letijo dolgo, ko se za njimi čez mlečni horizont razleze umazana rjava svetloba, pred njimi pa se začne v daljavi zlato pobliskavati ječa, v katero je zaprt Dan.

BELI VOLK: Kakšna čudna, umazana svetloba
in kar naenkrat vse smrdi!

LUNA: Za nami jezdi Kralj Smeti,
za njim pa njegova vsa gniloba
se kakor umazan val vali!

BELI VOLK: Krokari, s krili zamahuj močnejše,
da cilj dosežemo hitreje,
ki že nad nami zlato se svetli!

KROKAR pospeši in umazana svetloba jih ne more več dohajati. Prispejo na Vrh Neba in pred njimi se pojavi kot človek velika zlata ključavnica, ki lebdi nad tlemi. Ena polovica tal je bela, druga modra, nad njimi pa plava najgloblja mogoča črnina. Pristanejo in BELI VOLK takoj steče do ključavnice ter jo poskuša zlomiti.

BELI VOLK: Ne morem zlomit ključavnice bleščeče!

LUNA: Morda uspemo, če poskusimo vsi.

Vsi trije poskušajo. BELI VOLK od navora renči, LUNA cela žari, KROKARJU pa odpadajo peresa.

KROKAR: Ne gre, pa tako blizu smo bili,
a je nazadnje zmanjkalo nam sreče.

BELI VOLK: Zdaj možnosti ni več nobene,
ker da bi izpustili Dneva luč,
bi morali imeti ključ,
ki iz zlata zapah odklene.

Oblije jih umazana svetloba in okoli njih se začnejo vleč umazane meglice. Od daleč se zasliši smeh KRALJA SMETI..

LUNA: Cel svet se je zavil v smrad!

BELI VOLK: Krokar, mojo sestro stran odnesi,
Luna, moj materi pozdrav ponesi,
jaz bom poskušal Kralja zadržat
dovolj dolgo, da pobeg vama uspe!

LUNA: Ne bom, ne bom te zapustila,
tu s teboj se bom borila,
ne grem, ti pravim, ne in ne!

KROKAR: Ne morem vaju pustit sama,
dovolj morda še imam moči,
da Kralju skljujem ven oči...

BELI VOLK: Sta znorela, kaj je z vama?

LUNA: *(poje)*
Če je noro stat ob strani,
tistim, ki te imajo radi,
ki ti pomenijo največ,
potem sem nora še preveč!

BELI VOLK: *(poje)*
Pojdi prosim stran od mene,
ker se preveč bojim za tebe,
saj če bi kaj se ti zgodilo,
z žalostjo bi me ubilo.

LUNA: *(poje)*
Nikoli nočem bit več sama,
bit nikoli več brez brata,
tudi če bi bilo življenje večno,
bi brez ljubljenih bilo nesrečno.

BELI VOLK: *(poje)*
Sestra roko svojo mi podaj,
pa če ni več poti nazaj
in ves svet je grd in siv,
s tabo sem nepremagljiv!

OBA:

(pojeta)

Ker tako zelo se imava rada,
bova drug ob drugem vedno stala,
pa naj se zgodi karkoli,
ne ločiva se več nikoli!

Strupena megla vedno bolj pritiska in smeh KRALJA SMETI je vse glasnejši. Nenadoma se močno zablešči, sredi črnine nad njimi se pojavi sonce, ključavnica se raztrešči na tisoč drobnih koscev in na njenem mestu stoji DAN. Otroka mu padeta v objem.

BELI VOLK:

Oče, kako si se osvobodil?

DAN:

Nevidni ključ iz ljubezni stkan,
me pripeljal je na plan.

LUNA:

Tako sem srečna, da si živ!

DAN:

Kako šele sem srečen jaz,
da taka imam otroka zlata,
ki nikoli se ne vdata!

BELI VOLK:

Ti videl si vse ves čas?

DAN:

Nisem mogel na prostost,
a videl grozne sem vse dogodke,
vse Kralja sem Smeti prestopke,
grdobijo, zlobo ter ljudi norost
in videl vajin sem pogum.

BELI VOLK:

Bo zdaj, ko si se vrnil,
svet na boljše se obrnil?
Vladal znova bo razum?

DAN:

Cel svet bo kmalu poln sreče!
Glejta, Noč mi roko že podaja,
na zahodu večerna zarja vstaja
in na vzhodu prebuja jutro se žareče.
Pridita, težko že mati čaka,
da spet skupaj bo družina.
Zdaj pozabljena je bolečina
in vesela odslej bo ura vsaka!

DAN, LUNA in BELI VOLK se primejo za roke in izginejo v nežni bleščavi.

EPILOG

Nebo je modro in svetlo, po sinjini plavajo ter se držijo za roke LUNA, NOČ, DAN in BELI VOLK

DAN:

(poje)

Naj vedno dobri oče Dan,
prežene strašno žalost stran,
naj zapoje mehka koža,
ko jo svetli žarek boža,
naj oči vse žarijo
in se sonca veselijo!

Naj vedno dobra mati Noč,
pride ubogim na pomoč,
naj svoboden bo vsak,
ko diha sveži nočni zrak,
naj oči vse žarijo
in se zvezdic veselijo!

Naj za naše vse otroke,
zmeraj bodo dobre roke,
naj vedno bo dovolj topline,
nikoli radost naj ne mine,
naj oči vse žarijo
in se sreče veselijo!

Naj si zapomni Človek vsak,
da vsem drugim je enak,
naj ljubezen vlada svetu,
po celem malem tem planetu,
naj oči vse žarijo,
in se življenja veselijo!